

Grund, der taler for de Andre, og taler imod disse, det vilde vist enhver Domstol erkjende, men at henvisse disse fattige Folk til Rettergang, det vilde efter min Mening være en bitter Fronte, da de hverken have Raad eller Mod til at indlade sig derpaa. Jeg skal nu slutte med at henstille Sagen til Thingets Billighed og Rejsfærdighed.

Ordføreren: Jeg troer, at det ærede Medlem, som nu satte sig, og dette skal jeg yttre paa Udvalgets Fleertals Begne, har en meget væsentlig Uret, naar han siger, at de af ham omtalte Personer have en ligesaa god Afkomst som de Andre til at faae voteret en Pension. De Andre havde den Afkomst, som et Regjeringsforslag giver dem, de havde aldeles ikke Andet; men den have disse ikke, og det er Noget, som jeg troer, at Thinget bør holde fast paa ved alle Sager af den Art. Det staaer ikke i vor Magt at anstille Undersøgelser om den Betydning, man skulde lægge i de forskjellige Erklæringer fra de forskjellige Hofchefer, det har Udvalgets Majoritet paa ingen Maade kunnet gaae ind paa; det har henviist de Personer til Finantsministeren. Det staaer i Finantsministerens Magt ganske anderledes at undersøge disse Forhold og lade dem undersøge, end det staaer i Udvalgets, og det staaer kun i Thingets Magt at gjøre det gjennem Udvalget; men, naar nu Udvalgets Majoritet opfordrer Thinget til ikke at give sin Tilstemning til disse Pensioner, saa troer jeg, deri maa ligge en stærk Paamindeelse om, at man ikke skal grunde et farligt Præcedens. Det er i det Hele taget en Regel, som vi meget maae holde fast, at man kun i den yderste Nød og efter gjentagen Undersøgelse og Forsøg skal prøve at rette og lempe paa Forhold af den Natur, men vistnok ikke den første Gang, det kommer frem i en, efter min Overbeviisning, saa umoden Skikkelse. Jeg troer, at alle de forskjellige Dplysninger, som her ere blevne meddeelte, netop have beviist, at vi ikke kunne afgjøre Spørgsmaalet; thi vi kunne ikke dømme om disse Dplysningers sande Værd og indre Betydning; det staaer ikke i vor Magt at dømme, om der ikke ligger andre Beviisligheder for, som netop vilde føre til det modsatte Resultat, og vi bør vistnok heller

ikke gjøre det. Dersom den ærede Minister skulde sige, at han ønskede, at disse Personer fik Pension, saa vil det beroe paa ham til Bode Behandling at bringe det frem som sit Forslag; dersom det ikke har den Indvirkning, at det har været bragt frem af et Medlem af Udvalget og understøttet af et Medlem af Thinget, saa er det efter min Overbeviisning et stærkt Beviis for, at vi, idetmindste endnu ikke, bør indlade os paa denne Votering. Det er ingen Realitet, vi her kunne gaae ind paa; thi den kunne vi ikke kjende, men det er den formelle Side af Sagen, som afholder os fra at kaste vor Votering paa en Vægtstaaal, hvor vi ikke vide, hvorledes de Lodde veie, der ligge i den anden, idet vi ikke vide, hvad der skal lægges derimod.

Den ærede Minister er gaaet ind paa Enkelthederne af Fleertallets Forslag, og har blandt Andet gjort den almindelige Bemærkning, og jeg troer den meest gjennemgribende, at vi havde vist os mindre gunstige mod Dvindeskonnet; det er ganske sikkert, men det ligger deri, at det har altid været Tilfældet. Vi have gennemgaaet lange Rækker af Pensionslister, og undersøgt de Hofdamepensioner, vi have kunnet finde, — og de, vi have foreslaaet, maae erkjendes at være blandt de høiere, med Undtagelse af nogle af de forhen meest begunstigede. Vi finde Hofdamepensioner paa 650 Rbd., og vi finde nogle paa 600 Rbd., vi finde ogsaa saadanne paa 700 Rbd., men det er meget saa, som ere over 1,000 Rbd., og man kunde gjerne sige, at 1,000 Rbd. kunde nærmest være det, der i en Række af Aar har betegnet Maximum for hvad der har været givet til Hofdamer under saadanne forskjellige Forhold; i dette kan man heller ikke søge en Regel, men det er en Tilnærmelsesbemærkning. En anden Bemærkning er den, at Sammenligningen med den Dvindeperson, som faaer en saadan Understøttelse af Staten, skeer maa skee med Dvindepersoner, og den Pension, som de Paagjældende her faae, er høiere, end jeg troer nogen Statsembedsmands Enke vilde kunne faae uden særlig Lov; den kommer til at svare til Gager paa 6,000 Rbd. og 5,500 Rbd., hvorfra der kunde svares Pensioner heelt og holdent. De ærede Herrer ville